

на захарѣта да бърка. Мина малко време. Панчо понадникна.

— Вижте, вижте! — викна. — Мъхурчета пуца!

А Данчо добави:

— Още малко врене и готово вече! Боица червена сега ще по-

се ядосва! Нѣма да останатъ.

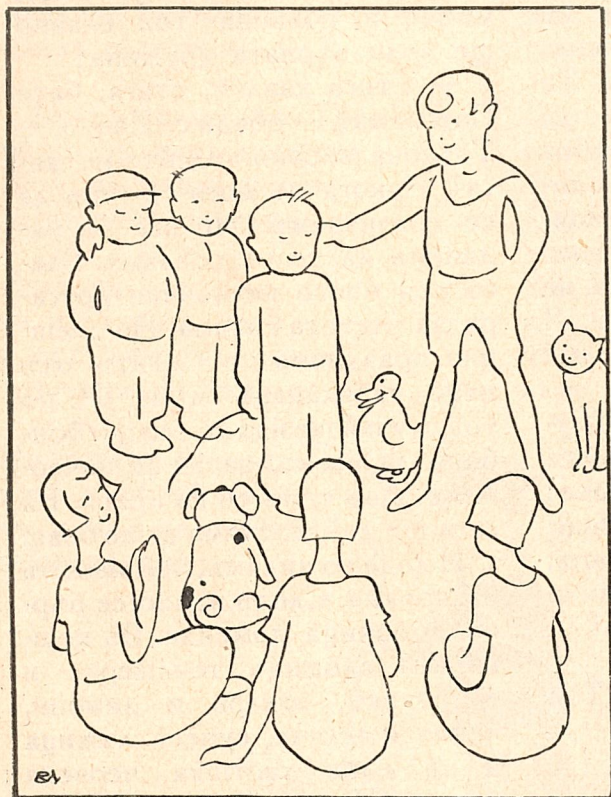
И Данчо изсипа лепкавата каша въ плитката чения. Съ ножа разтѣни я. После я наряза. Късче ми подаде и така ми каза: — Отъ тебе ще почна. Вземи си бонбонче и хапни за здраве! За здраве и слава, бате Патилане!

Всички патиланци той по редъ покани. Налапахме ние бонбони червени. Стиснахме ги съ зъби. Но чудо настана. Зъбитъ се сбраха и се залепиха. Не можеше никой отъ насъ да говори. Въ това време влѣзе баба Цоцолана. Очи ококори. — Абре, какво има? — викна тя засмѣна. — Що сте се засмѣли, а сте онѣмѣли? Казвайте що стана?

Само Данчо още нищо не бѣ лапналъ, та той речъ подхвана: — Бонбони ядеме. Мое производство. Не искашъ ли, бабо, и ти да си вземешъ? За опитня само. — Благодаря, Данчо. Зъбътъ ми се клати. — Зная, бабо,

зная. Но лапни бонбонче! То нищо не вреди. — Баба лапна. Дръпна и зъба измъкна. Разсмѣхме се силно. И така по-лесно зъби разлепихме... Бъди здравъ, Смѣхурко! Поздравъ най-сърдеченъ! Твой приятель вѣченъ:

Весель Патиланчо

ставя. — Той боята сложи и пакъ взе да бърка. Но изведнажъ почна подъ носъ да си мърка: „Дано не ги сбъркамъ, лепкави да станатъ!“ — Свжси Данчо вежди. Но рече му Дана:

— Нищо, Данчо, нищо. Недей